

Pytania prejudycjalne

Czy prawo Unii Europejskiej, przede wszystkim art. 18 i 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 2, 20, 23 i 31 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony⁽¹⁾, a także art. 25 ust. 6 Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej⁽²⁾ stoją na przeszkodzie temu, że w ramach wykonywania upoważnienia przyznanego w art. 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2013/32/EU państwo członkowskie odrzuca wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej z uwagi na niedopuszczalność z powodu wcześniejszego przyznania ochrony przez inne państwo członkowskie, w przypadku gdy wnioskodawca jest ojcem małoletniego dziecka bez opieki, które uzyskało ochronę w pierwszym państwie członkowskim, jest jedynym obecnym przy nim rodzicem z rodziny nuklearnej, mieszka z nim, a jego władza rodzicielska nad tym dzieckiem została uznana przez wspomniane państwo członkowskie? Czy przeciwnie, zasada jedności rodziny i zasada nakazująca poszanowanie najlepszego interesu dziecka wymagają możliwości przyznania temu rodzicowi ochrony w państwie, w którym ochronę uzyskało jego dziecko?

⁽¹⁾ Dz.U. 2011, L 337, s. 9.

⁽²⁾ Dz.U. 2013, L 180, s. 60.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia)
w dniu 29 września 2020 r. – XXXX / HR Rail SA**

(Sprawa C-485/20)

(2021/C 9/14)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XXXX

Druga strona postępowania: HR Rail SA

Pytania prejudycjalne

Czy art. 5 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pracodawca ma wobec osoby, która ze względu na niepełnosprawność nie jest już zdolna do wykonywania najważniejszych czynności na przydzielonym jej stanowisku, obowiązek przydzielenia jej innego stanowiska, w odniesieniu do którego wykazuje ona wymagane kompetencje, zdolności i dyspozycyjność, gdy środek taki nie nakłada na pracodawcę nieproporcjonalnie wysokiego obciążenia?

⁽¹⁾ Dz.U. 2000, L 303, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Specializiran nakazatelen syd (Bułgaria) w dniu 8 października 2020 r. – wnioskodawcy RR i JG w postępowaniu karnym

(Sprawa C-505/20)

(2021/C 9/15)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Specializiran nakazatelen syd

Wnioskodawcy w postępowaniu karnym

RR i JG

Pytania prejudycjalne

Czy art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE ⁽¹⁾ z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej dopuszcza prawo krajowe, zgodnie z którym po zabezpieczeniu mienia – zajętego jako ewentualne narzędzie przestępstwa lub korzyść z przestępstwa – osoba, której dotyczy nakaz zabezpieczenia mienia, na sądowym etapie procesu nie ma prawa zwrócić się do sądu z wnioskiem o zwrot tego mienia[?]

Czy prawo krajowe, zgodnie z którym konfiskata „narzędzia służącego do popełnienia przestępstwa” nie jest dopuszczalna w stosunku do rzeczy będącej własnością osoby trzeciej – która nie uczestniczyła w działalności przestępczej, lecz udostępniła tę rzecz do trwałego używania przez oskarżonego w taki sposób, że w ramach ich wewnętrznych relacji to właśnie oskarżony wykonuje prawo własności – jest zgodne z art. 4 ust. 1 w związku z art. 2 [pkt] 3 dyrektywy 2014/42 i art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej[?]

Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej, czy art. 8 ust. 6 zdanie drugie i art. 8 ust. 7 dyrektywy 2014/42 nakłada obowiązek dokonania takiej wykładni prawa krajowego, zgodnie z którą tej osobie trzeciej – której mienie zostało zabezpieczone i może być skonfiskowane jako narzędzie służące do popełnienia przestępstwa – umożliwia się uczestniczenie w postępowaniu, które może zakończyć się konfiskatą, i zaskarżenie orzeczenia dotyczącego takiej konfiskaty przed sądem[?]

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej, Dz.U. 2014, L 127, s. 39.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 23 października 2020 r – Schneider Electric SA i in. / Premier ministre, Ministre de
l'Economie, des Finances et de la Relance**

(Sprawa C-556/20)

(2021/C 9/16)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Schneider Electric SA, Axa SA, BNP Paribas SA, Engie SA, Orange SA, L'Air liquide, société anonyme pour l'étude et l'exploitation des procédés Georges Claude

Strona pozwana: Premier ministre, Ministre de l'Economie, des Finances et de la Relance

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy art. 4 dyrektywy Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich ⁽¹⁾, zważywszy w szczególności na jej art. 7 ust. 2, stoją na przeszkodzie przepisowi, takiemu jak art. 223 *sexies* code général des impôts (francuskiej ordynacji podatkowej), przewidującemu – w celu prawidłowego wdrożenia instrumentu służącego unikaniu podwójnego opodatkowania w znaczeniu ekonomicznym – zaliczkę na poczet podatku dochodowego przy dokonywaniu przez spółkę dominującą redystrybucji zysków wypłaconych jej przez spółki zależne mające siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Dz.U. 1990, L 225, s. 6.